

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den vey gaaer vist til himmerige

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den vey gaaer vist til himmerige", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 182.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid97060.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 197.

☒ Den vey gaaer vist til himmerige,
Som JEsus selv paa jorden gik,

***** 183

☒ Seer du ham til hans kors at stige,
Det er hans himmel-vandrings skik,
Hand er den formand, vi skal kiende,
Hvo ham kun følger huld og troe,
Hans trængsel faaer en salig ende,
Og kommer gandske vist til roe.

☒ 2. Hvad er det, som vor aand bedrøver?
Kun denne verdens lyst og fryd,
Naar man i daarlighed sig øver,
Og spørger ey om got og dyd;
Naar man kun efter ære tragter,
Seer verdens riigdom an for skiøn,
Og derimod saa ringe agter,
Hvad GUD os skenker i sin søn.

☒ 3. Det er den kilde til vor jammer,
Som gjør os livets vey saa krum,
Og bliver trængsel da den hammer,
Der vækker os af trygheds slum,
Naar den paa hiertets dørre banker,
At øyet smelter hen i graad,
Og skrekker alle vore tanker,
At vi maae søge anden raad.

☒ 4. Saa dybt er det forventte hierte
I daarligheder sunket ned,
At GUD foruden nød og smerte
Den jammer ey at ændre veed,
Skal hand den arme siel oplede,
Og føre til sig selv igien,

*** 184

☒ Hielp GUD! hvor maa den først da svede,
Før den til ham vil haste hen.

☒ 5. Til dette høye verk at drive
GUDs søn blev selv vort kiød og blod,
At hand saaledes kunde give
Sig ind i al vor jammers flod,
I svaghed, trængsel, skam og pine,
Ja ind i korsets haarde død,
Hand vilde selv saa villig trine
Kun for at frelse os af nød.

☒ 6. Den vey, vort hoved da har funden,
Den vey hans lemmer følge maa,
At hvo som er med ham forbunden,
Og i hans fodspor ret vil gaae,
Den skal i nød og jammer føres
Langt bort fra verdens lys og skin,
At kiødet kand til intet gøres,
Som vil forvilde vore trin.

☒ 7. Den, disse dybe ting kand lære,
Gjør ingen modgang let forsagt;

Thi det, vi agte tungt at være,
Det bringer aanden lys og magt,
Al verdens lyst at undertræde,
Da hun, hvad jordisk er, forsmåer,
Og kalder ingen ting sin glæde,
Som ey til evig tiid bestaaer.

✂ 8. Thi hvad er verdens pragt? en prikke,
En røg, en damp, slet intet meer!

* * * 185

✂ Hvad er al verdens lyst? en strikke,
Som fængsler os i dette leer,
Hvori vi maatte holdes bunden,
Og aldrig deraf kunde gaae,
Var korset ey af JEsu funden,
Hvorved vi kand vor frihed faae.

✂ 9. Men korset jager vore blinde
Og høye verdens tanker bort,
Saa vi kand selv forstaae og finde,
At verden har slet intet stort;
Da lære vi at være stille,
Og taalig gaae vor korsens gang,
Og ønske kun, at GUd vil skille
Os fra os selv, vor største tvang.

✂ 10. Thi korset er kun baand og fængsel
For vores egensindigt sind,
At vi kand finde roe i trængsel,
Naar vi til JEsu haste ind;
Det gjør, at vores største smerte
Kand blive taalelig og sød;
Thi derved finde vi GUds hierte,
Og hvile i vor faders skiød.

✂ 11. Det lærer os, os selv at hade,
Og kalde GUd allene god,

* * * 186

✂ Naar vi for hans skyld gierne lade
Gods, ære, venner, liv og blod;
Og disse prøver bør at vise,
Hvo ret en Christen kaldes vil;
Thi de, som GUd i korset prise,
De høre GUd i sandhed til.

✂ 12. O lær mig da, mit kors at skatte
Som en ophøyet ære-stand,
I modgang kæmpe-mood at fatte,
Og staae i trængsel som en mand!
I farligheder fryd at finde,
Som intet verdens sind forstaaer,
At korset os kun fast vil binde
Til JEsu hierte, blod og saar.

✂ 13. Riv alting da kun fra mit hierte,
Om det mig aldrig var saa kiert,
Mig selv at miste ved min smerte,
O lad mig faae det grundig lært!
Ach! ja, den gamle Adams kræfter,
Ach drukne dem i modgangs vand!
At aanden bliver stærk herefter,
Og dig sig plat opofre kand.

☒ 14. Du kiender jo vor onde ville,
Hvor snart den vendes fra dig bort,
Naar vi os noget forestille
I verden, som vi agte stort:
Hvor ofte os en ven fornøyer
Med gode ord, med hielp og trøst,
Og dermed hemmeligen bøyer
Vort hierte hen til verdens lyst.

* * * 187

☒ 15. Det kunde vi besværlig vide,
Saa længe saadan lyst kand staae,
Men settes dette lys til side,
Da maa det eget sind forgaae,
Da lære vi vor troe at kiende,
Om den paa GUD er ene sat,
Om kierligheden da vil brænde,
Naar verdens trøst har sagt: god nat!

☒ 16. Saa drag os da ved haarde prøver
Fra verdens hob og hyklerie!
At sielen aldrig sig bedrøver,
Naar du vil vise os den stie,
Hvordan vi ind til GUD kand trænge,
Slut vor begiering i dig ind,
At vi ved dig, ved dig kun hænge
Med gandske hierte, hu og sind.

☒ 17. Da skal vor trængsel snart borttrinde,
Som vilde hiertet slaae i toe;
Thi korset jager vore sinde
Hen ind i din foreenings roe,
Da gaae vi giennem bitter møye
Til naadens riges stille stand,

* * * 188

☒ Hvor ey det dybe eller høye
Os fra vor JEsu skille kand.

☒ 18. Thi som GUDs søn, vor ordens mester,
Ved korset selv fuldkommet blev,
Saa kand hans folk og himmel-giester
Ey have noget friheds-brev,
Men som hand gik i verdens møye,
Saa bør det og med dem at skeep,
Saa sandt man med forklaret øye
Sig skal i GUD forklaret see.